

Hermanis Paukšs

PIE GAIŠAS LAMPAS PAKAROS

* * *

Kur tavi gulbja spārni?
Konteineros.

Kur mani mīlas vārdi?
Konteineros.

Kur mūsu skatieni karstie?
Konteineros.

Tos žurkas tvarsta.

* * *

Es sēžu un ilgi skatos
Tavos
Pievērtos plakstos.
Tā, it kā
Sacīt ko gribētos,
Tā, it kā
Jūtas plēš pušu,
Tā, it kā
Aizsēdējies
Mazliet par ilgu būšu.

* * *

Nē tas nav ķirbis tur kariete aug
Tās tur nav peles bet zirgi
Sarkanās jorgīnes nebaidās plaukt
Aicina tāles un tirgi

Nezinu tiešām kur ir tava pils
Visur jau banketus rīko
Tālē kā vienmēr gaist apvārsnis zils
Prinči pēc skaistulēm tīko

Izaug tie ķirbji un klusītēm pūst
Runči uz pelītēm skatās
Sarkanās jorgīnes sētmalē žūst
Pajūgs uz jarmarku kratās

* * *

Pie velna visas rapsodijas!
Pie velna koncertus un fūgas!
Pie velna spriguļus un rijas!
Pie velna visas pagrablūkas!

Ir manā dvēselē tāds rasols,
Kur borščs ar torti sajaucies,
No smadzenēm pil sirdī tosols,
Bet augstu mākoņos brien Dievs...

Es tagad varētu uz nerviem
Sev tarantellu nospēlēt
Un sievasmātei labu nakti
Aiz pārpratuma novēlēt.

* * *

Tu mani nemīli
jo man nav naudas
Tu mani nicini
jo man nav jaudas
Tev skaļi pasacīt
ka gribas
Tev dunci aizbakstīt aiz ribas

* * *

Ir dzīvē gudrie
Un ir
Muļķi,
Ir tādi,
Kas cer laimi gūt,
Bet mana dzīve -
Koka puļķis,
Ko liktenš pašam purnā grūž.

* * *

Pie gaišas lampas pakaros,
Lai labāk redzēt varu,
Kā odi lido vakaros
Ap pērnās smilgas skaru.

Pie gaišas lampas pakaros,
Lai mazliet gaismu justu,
Lai būtu klusos sakaros
Ar ķirmjiem, kas grauž krustu.

Pie gaišas lampas pakaros
Un vienmēr šitā daru,
Lai ieklausītos rakaros,
Kas ņurkājas pa baru.

* * *

Melna zāle
Apaļš mēness
Viss ko vēlies
Tas tev būs
Zemi sarkanu
Griež lemess
Zemi
Kas par pelniem kļūs

Esmu viens
Un viens es būšu
Manās krūtīs
Staigā nakts
Vēl pirms lēkta
Ēna kļūšu
Esmu es
Bet esmu zagts

Melni zirgi
Ganās pļavā
Melni putni
Krūmos dzied
Pāri aiziešanai manai
Melnas ievas
Tumsā zied

* * *

Klusums.
Pilna mute ar kausētu alvu.

Debess.
Kā asinsizplūdums zilgani melns
Virs galvas.

Vai tur Dieviņš
Pūkainās čībās pa mākoņiem brien?

Vai tur mannā putra
Vai ķīselis vārās?

Lietu gaida.
Bet sagaida kausētu alvu
Mute kārā.

* * *

Serenādi
Par izsistiem zobiem
Nedzied.
To
Šļupst!

* * *

Visapkārt kaislības un bailes
Un indes pieliets izmisums
Ir elektrodi un ir spailes
Un vārdes ir -
Ikviens no mums!

* * *

Vai tik vien bij no manas dzīves,
Cik labiem ļaudīm paknābāt?
Vai tik vien iemācījos mīlēt,
Cik kubikmetrā apglabāt?

Vai tik vien bij no manas cīņas
Kā aizsmakušas fanfaras
Un knapi sadzirdama ziņa -
Šis putniņš nu vairs neknābās
Ne druskas atmestās, ne šņabi,
Pēc kura garās rindās stāv
Vēl tie, kas vienmēr jūtas labi
Un tāpēc noknābāti nav?

Vai tik vien bij no manas dzīves?

Jā - tik vien bij, bet nu un tad?
Jo sapuvušas hortenzijas
Uz kapa smaržo kā nekad!

* * *

Atkal viena diena
Aizgāja pie velna
Atkal viena siena
Nokrāsojās melna

Atkal viena lapa
Nokrita uz kapa
Atkal viena tapa
Par lodi pierē tapa

* * *

Es tevi laikam nesaprotu
Un tos kas mani nesaprot
Pa rasas lāsei katram dotu
Bet vienmēr nav kas paņemt prot

Es lasu akmeņus un dalu
Varbūt ka tos kāds vēlas gūt

Bet visiem acīs redzu salu
Un atkal miris vēlos būt

Un eju pļavā plūcu puķes
Ko pašam sev uz kapa likt
Un baidos runāt baidos klusēt
Jo kādam tas var nepatikt

* * *

Es draugs par Jēzu bet Kristus ir tavs
Kas mums ko godīgi dalīt
Kopējas bikses bet maks katram savs
Cerība izdzīvot palīdz

Dvēsele plāna ja ticības nav
Pērkam to bodē par zeltu
Gribētu mīlu bet izķerta jau
Labprāt vēl pili sev celtu

Neiznāks pils varbūt gadīsies tilts
Tāds kas spēs savienot sirdis
Jēzum no brūcēm vēl asinis pil
Nez kurš pie Krista to sitis

* * *

Dzīvīte dzīvīte šūpoties trauc
Putekļus nopūt no dziesmas
Kas tur to meldiņu atkal mums jauc
Neļauj pat pareizi iesākt

Pavediens izirst un pavediens plīst
Aizvijas sūnās kā odze
Nekoptas ēnas gar pavardiem klīst
Saimnieces skursteņus nodzer

Dzīvīte dzīvīte velns tev rauj
Aizžņaudz ar pakavu dziesmu
Klusums pie krūtīm sev sirsnīgi skauj
Ietriekdams mugurā iesmu

* * *

Caur tumsas gaiteni
starp trūdu stalaktītiem,
kas blāvi atmirdz
krāsās zilganās,
nāk jāņtārpiņš
ar sašķaidītu
lukturīti.

Kur bija tas?

Es biju gaismu nest,
kur vajadzēja
tumsu.

* * *

Pieprasu visas tiesības
Izņemot tiesības dzīvot
Rīkojiet rautus un viesības
Lietojiet saldo un sīvo

Lidojiet leciēt un rāpojiet
Dejojiet kaut vai uz galda
Par mirkli un mūžību prātojiet
Par kārtību kapos kas valda

Bet atdodiet man manas tiesības
Visas izņemot dzīvot
Beigas vienalga būs briesmīgas
Kad eņģeļi medības rīkos

* * *

Ak, dzīve, uzsildītā zupa!
Tu nokrejoinais putna piens!
Vai mana dvēsele ir glupa,
Ka miesa to pie sevis sien?

Sen pirksti taustās, meklē dūci,
Ko sāpju plēstās krūtīs triekt,
Lai bēdas izšļāktos caur brūci
Pār zemi sārta loku liekt,

Bet dzīve – uzsildītā zupa,
Šis nokrejoinais putna piens –
Ne debesīs stīdz tā kā pupa,
Bet zemiski pie zemes sien.

* * *

Aiziet lietū
Un atgriezies
Atkal –
Caur lietu.

Aiziet lietū
Un palikt tur –
Pašam
Par lietu kļūt.

Ir lietu kults.
Vai lietus kults
Ir?

Varbūt degoša mute
Lietu pielūdz
Pie krusta?

Aiziet lietū,
Bet atgriezies
Atkal -
Caur lietu.

* * *

Aizpeld mana sirds
Dumjā
Ar mākonī baltu,
Rozā vējiņa dzīta,
Pret rītu... pret rītu...

* * *

Ar trīcošām rokām
Viņš izrāva priedi
No jūrmalas baltajām smiltīm,
Ar trīcošām rokām
Viņš sasēja sliedi.

Bet apkārt tam dunēja tilti.

Un vilcienu sastāvi
Brauca pa tiltiem,
Vezdami priežkoka dēļus,
Un milzīgi skursteņi
Rīkleņiem siltiem
Izvirda garaiņus mēļus.

Tad, sapratis visu,
Viņš iesprauda priedi
Atpakaļ jūrmalas smiltīs
Un nomira pēkšņi,
Atsiedams sliedi...

Bet apkārt tam dunēja tilti.

* * *

Bet sniegbaltās tasēs
Kūp kafija brūna,
Un apziņa jaucas
Ar smaržīgiem dūmiem.

Es sēžu un klausos –
Sirds krūtīs vēl dauzās,
Bet liekas, ka izklūt
No manis grib laukā.

